

3824

9
Joan Puig y Ferrer

DRAMA D'HUMILS

3

UN ACTE

Drama d'humils

Joan Puig y Ferrer

Drama d'humils

UN ACTE

Ningú podrà traduir ni reimprimir aquesta obra sense permís de l'autor.

La *Sociedad de Autores Dramáticos y Líricos Españoles* cuidarà de cobrar els drets de la seva representació.

Queda fet el dipòsit que marca la llei.

BARTOMEU BAXARIAS-EDITOR
Passatge de Mercader, 10, interior.
BARCELONA. — 1909.

PERSONATGES

MAGÍ, *pagès pobre.*

TECLA, *la seva esposa.*

RITA.

ENGRACIETA. } *llurs filles.*

LLUISA.

LLORENS, *amich y vehí de Magí.*

TINA, *la seva esposa.*

SENYOR MORA, *el metge.*

L'acció en nostres dies, en un poble del Camp
de Tarragona.

ACTE ÚNICH

Menjador petit en la caseta que habita el pagès Magí. Al fons una paret llisa, ab una porta a l'esquerra, que dona a l'escala d'entrada. A l'esquerra dues portes que son els dormitoris. A la dreta una porta que va a la cuyna y demés habitacions de la casa. A la dreta, en según terme, una taula de pi arrambada a la paret. Un llum de petroli dels de paret penja sobre la taula y'l «Calendari del Pagès» a sota. A l'esquerra, entre les dues portes, un mirall ordinari, penjat baix. Al fons, arrambats a la paret, dos o tres sachs de garrofes y un cabàs a demunt d'un d'ells. Cadires de boga. Es de nit. El llum dona una claror somorta a través del vidre tèrbol.

Tots son a l'habitació de la noya malalta que es la de primer terme esquerra. Se senten ays y gemechs febles.

TECLA (*de dins*)

Què tens, fillà? Te fem mal?

NOYA

(*ab veu molt feble*)

Aneu! Deixeume estar!

MAGÍ

Anem!

NOYA

Vull dormir. Aneu! (*Una pausa. Silenci profòn. El metge, seguit de la Tecla, que ajusta la porta darrera d'ella, surten del dormitori de la noya. Tecla se l'emporta cap a la dreta y adolorida, exclama*) Què té la noya, senyor Metge? Per pietat, díguim que té! Se morirà el pobre àngel meu?

MORA

No parleu de morir, bona dòna!

TECLA

Fà massa temps que això dura. Si no tingués un mal dolent ja estaria curada.

MORA

Deixeume fer, Tecla. Teniu confiança en mí, si o no?

TECLA

Sí, però...

MORA

Farem tot quan podrem pera salvarla.

TECLA

Vostè la veu molt malament y no ho vol dir. Oh, Deu meu! Deu meu!

MORA

No us espanteu. No crideu. Sou mare, ja ho regonech, més no n'hi ha per tant. Li farè una medicina que li ha d'anar molt bè. (*S'asseu devant de la taula y's posa a escriure la recepta.*) Tranquiliseuvos, dòna.

TECLA

Ah! pobres de nosaltres! No hi haurà remey per ella! (*Mentrestant surt Magí de la cambra, ab el cap baix, com atuhit.*)

MAGÍ (*a Tecla, baix*)

Què diu?

TECLA (*inquieta*)

Què fa?

MAGÍ

Dormisca. Y'l senyor metge, què diu?

MORA (*alsantse*)

Demà al dematí, a primera hora, anireu a buscar aquesta medicina. Per aquesta nit que s'acabi la que té y jo tornaré demà, abans del mitgdía.

MAGÍ

Senyor Mora...

Digueu.

MORA

MAGÍ

Ara que no hi ha les noyes, a nosaltres ja'ns pot dir tota la veritat.

TECLA

No som dúes criatures, no'ns fà por de saberho tot...

MORA

Però que voleu que us digui jo, bona gent?

MAGÍ

La veritat de la noya, sense enganyarnos.

MORA

Sols us puch dir que està en perill y això ja ho sabiau.

TECLA

Però vostè no comprèn si la salvarà?

MAGÍ

Això, això.

MORA

Jo crech que sí.

TECLA

Rè de cert!

MORA

Per Deul Quin metge pot dirho això?

MAGÍ

Díguins, donchs, el seu mal.

MORA

Es difícil precisar-lo als vostres ulls. Pel metge es distint...

MAGÍ

Però no es tísica... veritat que no es tísica la nostra filla?

MORA

No, home; qui us ha dit tal?

MAGÍ

Hi ha gent qui ho diu.

TECLA

Una criatura tant formosa volen que sigui tísical

MORA

Deixeu dir a la gent!

MAGÍ

Com que aquest mal n'ha mort algunes de les que van a la fàbrica...

MORA

No tingueu por de tal cosa en la vostra filla. Ara, que mal cuydada, li podria venir, no hi ha pas dubte...

TECLA

Li podria venir?

MORA

Si, donchs en aquest poble el jovent hi es propens a tal malaltia.

MAGÍ

Y això què ho farà?

MORA

La mala alimentació y l'excés de treball a la fàbrica.

MAGÍ

Tota la vida que s'hi va a la fàbrica. (*Tecla se dirigeix a veure la seva filla, entra lentament a la cambra.*)

MORA

Justament. La major part de dones passen la joventut a la fàbrica; allí deixen les seves forces que no sempre trasmeten als seus fills. Es així com acaba per agotarse l'energia de la rassa y vé al mal...

MAGÍ

Què faràn les filles dels jornalers? Al camp hi ha poch treball per les dones.

MORA

Ja ho sé; per això la obrera fabricanta, aquí, està molt més explotada que a ciutat. Entre això y l'aprofitament de la forsa del riu, el guany del fabricant es doble o triple, .. què sé jo?

MAGÍ.

No es una mala cosa veure com ells se fàn richs quan nosaltres no podem ni menjar?

MORA

Aquesta es la terrible questió, que'ls que més treballem no poguem nodrirvos abundantment!

MAGÍ

Per més desgracia encar, aquest any, l'amo m'ha apujat l'arrendament de l'hort.

MORA

Això us ha fet l'hereu?

MAGÍ

Se creu que nosaltres hi tenim el gran negoci, allí. Es cert que fem cria de porchs, tenim tres trujes, però ja fà alguns anys que'ns van malament. Vegi si vostè que es amic de l'amo li explica la nostra pena: estem endeudats a més no poder y si no fossin les noyes que treballen no podríem viure.

MORA

Y guanyen una miseria.

MAGÍ

Sòrt d'aquesta miseria, donchs! Ara mateix, la setmanada de la petita no cregui que'ns fassi poca falta. Era la que guanyava més, tant jova com la veu...

MORA (*lentament*)

Es trist havervosho de dir... més, quan se posi bona, heu de fer un sacrifici... Ha de passar

molt temps avans que torni a la fàbrica... y millor seria que no hi tornés.

MAGÍ

Y donchs, què té la nostra filla? Perquè no m'ho vol dir a mí tot sol?

MORA

A vos us seré franch, porque no us sorprengui el desenllàs. La vostra filla està pitjor que en perill de mort; està malmesa per dins... gastada!

MAGÍ (*pasmat d'esglay*)

Gastadal

MORA

Sí, gastada, com un arbre tendre al qual matés l'excès de fruyt. No, no hi ha res que's pugui comparar a una vida humana que s'agota un flor...

MAGÍ (*ab gran dolor*)

Gastada, tan joval! Com pot ser?

MORA

Ha treballat massa y s'ha nodrit poch al fort de la creixensa. Creyeume, bon home. Es la fàbrica que us l'ha espremuda y assecada. Son aquestes dotze hores de treball cada día, quan la criatura encara havia de jugar. Y aquest fer una hora de camí per anar a la fàbrica, a les quatre del matí, o sortirne a la mitja nit de hivern! Y arribar aquí y trobar tant magre cosa per menjar! Y tot això desd'els dotze anys! Sí, bon home! Això es lo que té la vostra filla.

MAGÍ

Y no hi ha remey? No hi ha remey?

MORA (*veyent venir la mare*)

Calleu! No digueu res a la vostra dòna!

TECLA

Què hi ha?

MORA

Ja us ho he dit, me penso que la curarem. Demà, aviadet, anireu a buscar aquesta medicina y doneunhi mitja xicra cada hora. Aquesta nit, si dorm, deixeu-la estar; que reposi.

TECLA

Prou ho necessita.

MORA

Si esdevé alguna cosa de nou, veniume a cercar a l'instant; no us torbeu. Que passeu bona nit. Fins demà.

MAGÍ

(que ha encès el llum d'oli y'l pren)

Vinch a ferli llum.

MORA

Fins a la porta no més. *(Se'n van per la porta del fons. Una pausa. Tecla va de puntetes cap a la cambra de la malalta. Pausa llarga. Puja Magí abatut y's dirigeix a veure la seva filla. Camina ab passos incerts y vacilants com un home entontit o que divaga).*

LA NOYA *(ab veu fosca)*

No entreu! Aneu! Deixeu-me dormir!

MAGÍ

(que ha arribat tant sols a la porta, retrocedint:)

Està bè filla, dorm. *(Penja el llum y s'asseu apesarat. Tecla surt també de la cambra, ajusta la porta y s'asseu al costat de Magí. Hi ha un silenci durant el qual estan tots dos ab el cap baix.)*

TECLA

Què't deya el metge?

MAGÍ

No rè.

TECLA

Aquest home ens enganya. No la salvarà.

MAGÍ

No perdem l'esperansa.

TECLA

No la salvarà. Va a les palpentos. No li enten el mal.

MAGÍ (*per si*)

Massa que li enten el mal!

TECLA

Anem a buscar l'altre metge, Magí! Fem-ho, que després no'ns en penedíssim!

MAGÍ

Tampoch la curarà l'altre metge!

TECLA

Per què? Per què, no? (*Se sent trucar a la porta de l'entrada, a baix.*)

MAGÍ

Truquen. Les noyes no ho son pas.

TECLA

No encara. Seràn la Tina y'l Llorens que m'han fet dir que vindrien. Ves a veure. (*Magí pren el llum y se'n va a obrir. Tecla, al restar sola, desborda en sanglots que prompte reprimeix*) Ah! Deu meu! Quin es el mal de aquesta criatura? Tant robusta que estava! Tant alegre que era! (*S'alsa temerosa perque sa filla la pot haver sentit y escolta a la porta de la cambra. Entren, un instant després, el Llorens y la Tina precedits de Magí que apaga el llum y'l penja a la paret.*)

TINA

(*veient a Tecla contra la porta*)

Què fa?

TECLA (*baixant vers ells*)

Sembla que dorm.

LLORENS

Com ha passat el dia?

TECLA

Molt agitada.

LLORENS

Deveu trobar llarga la vetlla tots dos sols.

MAGÍ

Massa.

TECLA

Veniu. Assenteu-vos al vol de la taula.

MAGÍ

No parleu massa alt.

TINA

Les noyes encara no han vingut?

TECLA

No tardarán gaire.

LLORENS

Ara es igual que treballin a l'una lleva com a l'altra.

MAGÍ

Molt malament, ara va. De dotze a dotze. A totes els toca anar de nit per aquests mons de Deu!

TINA

Ab aquests frets que comensa a fer! (*Una pausa*)

TECLA

Magí, hauries d'anarten a dormir una estona, ara que tinch companyia.

MAGÍ

No tinch pas són.

TINA

Aneu a reposar, si ho necessiteu.

TECLA

La nit passada hem just aclucat l'ull y ell ha treballat tot el día.

LLORENS

Creu a la teva dòna, aixís. A reposar, que't trobaràs millor.

MAGÍ

(alsantse pesadament y obehint)

Me tiraré demunt del llit; mes no podré dormir!

LLORENS

Y no t'aguantes!

MAGÍ

Perdoneu, donchs. Y si no us trobo aquí...

TINA

Aneu, sense compliments. *(Magi desapareix per la cambra de según terme. Una pausa)*
Y'l metge no us ha dit encara quin mal té?

TECLA

No.

TINA

Aquest home va a les fosques. Aneu a buscar l'altre.

LLORENS

Jo arribarí a buscarne un a fòra vila.

TECLA

També ho hem pensat.

TINA

Perque es molt estrany lo d'aquesta noya: caure de sobte així tant abatuda.

TECLA

Ja feya temps que anava perdent la gana y els colors.

TINA

Però ningú hauría dit que havia de caure malalta.

TECLA

De cop va ser un senyal de constipat y va geure dos dies. Ja fa un mes y mitg d'això.

TINA

Un mes y mitg ja fa?

TECLA

Els farà el dia dotze. Després volgué tornar a la fàbrica. Jo li deya: —no hi vagis, filla, si no estàs bé. Més ella anava ab l'afany de guanyarse un vestit per la Festa Major...

TINA

La pobra criatural

TECLA

Y tres dies després ja'm deya: —mare, no puch més...

LLORENS

El mal no parava, per dins!

TECLA

Passà una setmana llevada, encongida, de l'una cadira a l'altra, sempre tussint, sense humor. Ay, l'angel meu, com sentia que'l mal l'anava guanyant quan me deya: —Quin mal tant fort m'ha vingut a mi que may era malalta?

TINA

Això deya la pobreta?

TECLA

Jo, pera distrèurela, vaig fer baixar la costurera perque li tallés el seu vestit. El día de la Festa Major se sentia tant bé que a la tarde va voler anar a veure el ball. Prou ne van venir de fadrins a demanarla y ella no'n volgué cap...

LLORENS

Tant balladora que es!

TECLA

Afigureuvs, donchs, com havia d'estar quan a mitja tarde va dirme: Anensen a casa, mare, que no puch més... Pel camí queya als meus brassos; dels meus brassos al llit que ja

no ha deixat. Ah! allà té'l vestit nou esperant que's posi bona. El día que li posarem no ho veurà pas el pobre fill meu!

LLORENS

No parleu així, Tecla!

TINA

No ploris. Quines coses de dir! (*una pausa. Tecla plora silenciosament*).

LLORENS

Que voleu que no resisteixi la joventut?

TECLA

Tant robusta que estava la meva filla y ara vèurela tant abatuda, sense calmarli may l'ofegor ni'l fret! Deu meu! quin mal deu tenir la meva vida!

MAGÍ

(*sortint de la seva cambra diu per si:*)

Està malmesa per dins!

LLORENS

No has pogut dormir?

MAGÍ

Qui dorm ab la meva angoixa.

LA NOYA

(*ab veu sempre més feble*)

Mare! Que no han vingut les germanes?

TECLA

(*Alsantse y anant cap a sa filla, en quina cambra permaneceix*) Encara no, filla meva.

TINA

Me creya que dormía.

MAGÍ

No dorm, ella tampoch. Ja fa dos dies que no ha clos els ulls.

TINA

Y'l metge no li ha dat alguna cosa pera ferla dormir?

MAGÍ

Ho ha provat tot. Ah! si pogués dormir.
Si pogués reposar!

LLORENS

Com ho pot resistir?

MAGÍ

S'ha d'estar asseguda y recolzada entre coi-
xins... Ageguda s'ofega... s'ofega a la seva edat!
Diheume què significa això?

LLORENS

Un mal com un altre.

MAGÍ

N'es ben ignoscenta, la pobra criatura!

TECLA

(dirigintse a la cuina)

Te set.

TINA

Me necessites?... *(la segueix a la cuina).*

MAGÍ

(després d'una pausa)

Si tot se pogués dir, Llorens!

LLORENS

Què hi ha?

MAGÍ

El veig tant clar el seu mal! *(Passa Tecla
ab un vas d'aigua fumejanta. Tina la segueix y
darrera d'ella entra a la cambra).*

LLORENS

Donchs, que es lo que veus, Magí?

MAGÍ

Quan abandonem les nostres criatures ten-
dres, a la nit, al cor de l'hivern, a una hora
lluny, cap allà dalt a la malehida fàbrica...
*(S'atura un moment, que les paraules se li ofe-
guen a la gorja).*

LLORENS

Què passa?

MAGÍ

Les matem per un miserable sòul!

LLORENS

No, per Deu!

MAGÍ

Les matem perque la miseria ens agarrota y espanta a tots. (*surten Tecla y Tina, y Magí diu ab veu baixa*) No vuy que n'hegui esment sa mare.

TECLA

Està un poch animada.

TINA

Parla ja de quan estarà bona y de quan tornarà al treball...

MAGÍ

No hi tornarà pas, aquesta.

TECLA

Per què?

MAGÍ

Quan estigui bona restarà avora teu per ajudarte.

TECLA

Justament la més treballadora, la que guanyava més...

MAGÍ

Calla, Tecla...

TECLA

No n'hi ha cap de tant volguda en tota la fàbrica. Ningú la guanya en el treball; ja texía com una dòna gran.

MAGÍ

Calla, Tecla...

TECLA

Ara ja ho puch dir. Cada setmana's guar-

dava alguna cosa d'amagat del seu pare per anar bonica y ajudava a vestir a ses germanes. Si es ambiciosa no ho es pas per ella sola, l'àngel meu. (*se senten les veus de Rita y Engracieta que criden a l'entrada*).

RITA Y ENGRACIETA

Mare!

TECLA

Les noyes.

MAGÍ

Deixeu la porta ajustada. (*entren Rita y Engracieta ab un cistellet al bras; van abriganades ab mocadors grans y descolorits. Estàn cansades y enfredorides. A l'arribar se deixen caure ab lassitut sobre les cadires*).

RITA (*així que entra*)

Com està ella, mare?

ENGRACIETA

Ha dormit, avuy?

TECLA

No encara.

RITA

S'hi pot entrar?

MAGÍ

No.

ENGRACIETA

Ha vingut el metge?

TECLA

Ja fa estona.

RITA

Què ha dit?

TECLA

Res de nou.

ENGRACIETA

Bona nit, Tina y Llorens.

TINA Y LLORENS

Bona nit.

RITA

Vos aquí, Tina?

TINA

Fent companyia a la teva mare.

TECLA

Teniu fret, filles meves.

RITA

Are no.

ENGRACIETA

No hi podem entrar, pare?

MAGÍ

Si ella vol, entreuhi. Poch a poch. No la feu parlar. (*les noyes s'acosten a la porta*).

LA NOYA

No! Deixeume estar, are. Aneu!

MAGÍ

Veniu! Veniu (*les noyes se retiren*).

LLORENS

No vol ningú.

TECLA

May vol ningú.

TINA

Es el mateix mal. (*Una pausa. Les noyes s'han assegut y estan silencioses*).

TECLA

Per què no sopeu, Rita?

RITA

No tinch gana.

ENGRACIETA

Ni jo tampoch.

MAGÍ

Què es això? A sopar!

ENGRACIETA

No podria, ara.

MAGÍ

A sopar, us dich! Després tot són mals. A sopar, prompte!

RITA

Deixeume estar, pare!

ENGRACIETA

Si sabessiu les ganes que'n tinch de menjar!

TINA

Arriben cansades, les pobres criatures.

MAGÍ (*a la seva esposa*)

Y tu, vull que cada día les hi preparis el sopar com cal, y de manera que quan arribin el trobin calent y se'l puguin menjar de gust. No volen sopar perquè troben qualsevulla cosa freda...

TECLA

Jo no tinch temps d'abastar per tot. La petita sola ja es un matament...

MAGÍ

Vaja, Rita, sopeu.

ILORENS

Nosaltres ens n'anirem, Tina, que ara ja tenen companyia.

ENGRACIETA

Us en aneu, ja?

TINA

Si convé que's quedi algú de nosaltres...

MAGÍ

Un altre día, Tina.

TINA (*dreta, ja*)

No la sentim; al menys s'hagués adormit.

TECLA

(*anant a la porta de la cambra*)

A veure. (*Tecla mitg obre la porta*).

RITA

Dorm?

MAGÍ

Poch a poch! (*Tots s'han acostat lentament a la cambra. La Tecla ha entrat dins*).

LA NOYA

Ay, mare, que estich bé!

TECLA (*de dins*)

De veres, filla meva? (*Les noyes s'hi acosten més*).

MAGÍ

Pst! Vosaltres!...

LA NOYA

Quant temps, mare, que no havia estat tant bé!

TINA (*a Magí*)

Veyeu? Això anirà millor.

MAGÍ

Déu ho vulgui!

LA NOYA

Que ja han vingut les germanes?

RITA

(*Correnthi, y Engracieta darrera d' ella*).
Som aquí, Lluïsa!

ENGRACIETA

Donchs, te trobes millor?

LA NOYA

Sí. Però aneu, aneu! Ja no m'hi trobo tant. Si pogués dormir me posaria bona. Aneu tots!

TECLA

Què't passa, filla meva?

LA NOYA

Vull dormir! Ah, si pogués dormir! (*Lentament surten les noyes, Llorens y la Tina y també la Tecla y Magí*).

TINA

Que passeu ben bona nit.

LLORENS

Adeussiau y bon repòs!

MAGÍ

Baixo a fervos llum y a tancar la porta.
(*Magí encén el llum de ganxo y'ls acompanya*).

RITA

Veniu demà que es dissabte.

TINA

A fe que sí!

ENGRACIETA

Bona nit, Tina! (*Han desaparegut*).

TECLA

Sopeu, que'l vostre pare no s'enfadi.

RITA

Què hi ha per sopar?

TECLA

Bacallà tregit, aquí al calaix.

ENGRACIETA

Sempre bacallà! (*Rita obre l calaix y treu un plat ab la vianda dita*).

RITA

Sopa, Gracieta.

ENGRACIETA

No'n vull.

TECLA

Donchs, què vols?

ENGRACIETA

Heu esmunyit tota la llet de la cabra?

TECLA

Ton pare ho sab.

RITA (*anant a la cuyna*)

No fassis tant la senyora. Que vols un plat, sí o nó?

ENGRACIETA

Pòrtem un vas per mi. (*Entra Magí ab el llum encès*).

ENGRACIETA

Pare, no apagueu el llum.

MAGÍ

Hont vols anar?

ENGRACIETA

A treure llet de la cabra.

RITA

(*sortint y donantli un vas*)

Té, tu. (*Engracieta desapareix per l'escala.*)

MAGÍ

No hi ha cap ou per elles?

TECLA

Les gallines no ponen.

RITA

Tampoch ne voldria. Han de ser per la Lluisa.

MAGÍ

(*després d'una pausa*)

Donchs, quin dimoni ho fa que al vespre no tingueu may gana?

TECLA

Se mengen pel camí tot quan els resta del dinar. Es una mala costum que tenen totes.

RITA

Digueu lo que volgueu. Quan plegues la gana t'rosega; cal menjar desseguida. Per això ens guardem molta cosa del dinar.

TECLA

Aquesta hora de la fàbrica fins aquí, mata. (*Rita's posa a menjar de mala gana: Magí està pensatiu y ab el cap cot.*)

RITA

Avuy, la senyoreta Cecilia, m'ha preguntat per la nostra germana.

MAGÍ

Quina es la Cecilia?

TECLA

La petita y bruna...

RITA

La més lletja.

TECLA

Però la més amable.

MAGÍ

Ah! perque aquella alta y rossa que sempre passa devant ab el cavall blanch, es una insolenta!

TECLA

Aquella es una orgullosa.

RITA

No semblen germanes.

MAGÍ

Te mira d'una manera quan te veu encorvat a la vora del camí! Ah! però jo l'hi torno el mal esguart an ella!

TECLA

Mal fet.

MAGÍ

Té dret a mirar d'aquella manera a un pare que li dona la salut de les seves filles perque ella pugui passejar a cavall?

ENGRACIETA

(que entra ab el llum apagat)

N'he tret un vas, encara. *(Treu sucre y una cullereta del calaix y's posa a trencar bossins de pa per la llet.)*

MAGÍ

El gran sopar! Llet sola, Gracieta?

ENGRACIETA

Veritat, pare, que no la vendreu la cabra quan la Lluïsa estigui bona?

RITA

Si que la vendrem, oy pare?

ENGRACIETA

A mi m'agradaria tenirne un remat y pastorarles... Plegaria de la fàbrica...

RITA

Deu vulgui que aviat no tinguem de plegar totes...

TECLA (*temerosa*)

Què dius, filla?

MAGÍ

Com que no plou.

RITA

Manca l'aigua del riu y si han de moure la fàbrica ab el vapor com l'istiu passat...

TECLA

Pobres de nosaltres.

MAGÍ

Diuen que no hi tenen la vida ab el vapor... No hi tenen la vida, els mentiders? (*Se sent un gemech profon, quasi imperceptible.*)

TECLA

(*alsantse ràpida y dirigintse a la cambra*)

Deu meu! La noya! (*Magí inquiet y mut la segueix ràpidament. Les noyes se mouhen del lloch però no entren a la cambra. Tecla de dins*)
Filla meva! Respón! Filla meva!

LES NOYES

(*corrent vers la cambra espantades*)

Mare!

MAGÍ (*de dins*)

Lluïsa! Nena! Filla!

RITA (*de dins*)

Aneu a buscar el metge, pare!

TECLA (*de dins*)

El metge! Via! El metge. (*Magi passa ràpid com una exhalació, vers l'escala. Una pausa*). Què té aquesta criatura!

RITA

Lluisa! Lluisa! No'm coneixes?

ENGRACIETA

(*travessant el menjador, vers la cuina*)

Es un desmay... vinagre. (*una pausa molt llarga*).

TECLA (*de dins*)

S'ofega el fill meu! (*Engracieta travessa de la cuina, vers la cambra, ab vinagre*).

RITA (*de dins*)

Ah! Porta!

TECLA

Als polsos, filles meves! (*Una pausa llarga. Una exhalació dolça y profunda de la malaltia*)
Te passa, àngel meu? No respons? Te tem mal? (*llarga pausa*).

ENGRACIETA

Lluisa! Lluisa! Germana nostra!

RITA

Se mor, Gracieta, se mor!

TECLA

Filla meva, no'ns deixis! No'ns desemparis
Verge del Remey!

ENGRACIETA

(*sortint y deixantse caure sobre una cadira*)

No ho puch veure! (*Una pausa. De sobte un alarit selvatge brolla de la gorja de Tecla. Engracieta corra esglayada vers la cambra. Les dues germanes rompen a plorar ab sa mare. Un torrent de crits y plors sorpren l'arribada de Magi que corre foll vers la cambra*).

Preu: 1 pesseta